

สวัสดีค่ะ ยินดีต้อนรับเด็กๆทุกคนเข้าสู่โลกของนิทาน วันนี้ขอเสนอนิทานเรื่อง ปีกผีเสื้อ

ณ สวนดอกไม้แห่งหนึ่งที่เต็มไปด้วยดอกไม้สีสวยนานาพันธุ์ซึ่งส่งกลิ่นหอมอบอวลไปทั่ว มีแมลงตัวเล็กๆ ที่มาหากินอยู่ในสวนเหล่านี้อีกมากมาย เพราะต่างก็พากันชื่นชอบในรสของน้ำหวานจากเกสรของดอกไม้ จึงทำให้ผึ้ง ผีเสื้อ และแมลงปอ ต่างก็ชักชวนกันมาที่สวนแห่งนี้เป็นประจำทุกวันเพราะนอกจากจะได้ร่อนน้ำหวานกลับไปยังที่อยู่อาศัยแล้ว ก็ยังจะได้บินเล่นลมด้วยกันอย่างสนุกสนานอีกด้วย และเมื่อถึงเวลาที่ดวงตะวันจะตกดินแมลงทุกตัวก็จะพากันบินกลับไปยังรังที่อยู่อาศัยของตน

ในวันนี้เป็นช่วงฤดูหนาวจึงทำให้ท้องน้ำมีตื้นเร็วกว่าปกติ ผึ้ง ผีเสื้อและแมลงปอซึ่งกำลังเพลิดเพลินกับน้ำหวานจนลืมเวลาอยู่นั้น จึงต้องรีบบินออกจากสวนอย่างรวดเร็วก่อนที่ท้องฟ้าจะมีดสนิท และด้วยความเร่งรีบนั้นเองที่ทำให้ปีกของผีเสื้อตัวหนึ่งไปเกี่ยวเข้ากับหนามแหลมของดอกกุหลาบ จึงร่วงหล่นบนพื้นของสวนโดยที่ผีเสื้อไม่ทันได้รู้ตัว เมื่อตึกถึงเวลากลางคืน เทวดาผู้ดูแลสวนได้ออกเดินตรวจตราดอกไม้พืชพันธุ์ในสวนแห่งนี้ มาพบปีกเข้าและเกิดติดใจในความสวยงามเป็นอย่างมากจึงทำให้เทวดาองค์นั้นตัดสินใจจะรู้ให้ได้ว่า ปีกที่ได้พบนั้นเป็นปีกของใคร

เช้าวันรุ่งขึ้น เทวดาองค์เดิมได้เรียกประชุมแมลงทุกตัวที่มาหากินในบริเวณสวนแห่งนี้และกล่าวว่า

"เราอยากจะได้รู้ว่ามีปีกที่อยู่ในมือเราเป็นของใคร หากผู้ใดเป็นเจ้าของปีก เราจะให้พรแก่ผู้นั้นหนึ่งประการ"

เมื่อได้ยินดังนั้น แมลงปอซึ่งได้ยินคำที่เทวดาพูดทั้งหมด ก็เกิดความตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง เพราะการได้พรเป็นเรื่องที่น่ายินดีและวิเศษที่สุดสำหรับเหล่าแมลงทั้งหลาย แมลงปอจึงเกิดแผนการบางอย่างขึ้นในใจ และเตรียมดำเนินการตามแผนนั้นอย่างรวดเร็วในเวลาเย็นของวันนั้นเอง

เมื่อถึงช่วงเวลาตกเย็นแมลงปอได้ชักชวนให้ผีเสื้อตัวหนึ่งไปชิมน้ำหวานซึ่งอยู่บนเกสรของดอกไม้ในสวนแห่งนี้โดยได้กล่าวว่า น้ำหวานจากดอกไม้ดอกนี้มีกลิ่นหอมเป็นอย่างยิ่ง จึงอยากให้ผีเสื้อได้ลองชิมเหมือนตนบ้าง ผีเสื้อได้ยินดังนั้นจึงบินตรงเข้าไปกินน้ำหวานอย่างเอร็ดอร่อยโดยไม่รู้ว่ามีน้ำหวานจากเกสรที่ได้กินอยู่นั้นจะทำให้เกิดอาการง่วงนอนและหลับสนิทในท้ายที่สุด...ผ่านไปเพียงไม่นานผีเสื้อตัวนั้นก็หลับสนิท แมลงปอจึงได้ขโมยปีกของผีเสื้อมาติดที่หลังของตนเองและบินกลับไปที่รังด้วยความสุขใจ

เช้าวันรุ่งขึ้น เทวดาได้เรียกประชุมเหล่าแมลงอีกครั้ง โดยในครั้งนี้เทวดาได้ถามผึ้งเป็นตัวแรกว่า

"เจ้ารู้หรือไม่ ว่าปีกนี้เป็นของผู้ใด"

ผึ้งจึงได้ตอบตามความเป็นจริงไปว่า "ปีกนี้เป็นของผีเสื้อ"

เทวดาถึงได้บอกแก่ผึ้งว่า "เราไม่เคยเห็นลักษณะของแมลงในสวนนี้ว่าเป็นอย่างไร ทั้งนี้เพราะเราออกตรวจตราเฉพาะเวลากลางคืน เจ้าพอจะบอกเราได้ไหมว่า ผีเสื้อมีลักษณะเป็นเช่นไร"

ผึ้งได้ยินดังนั้นจึงตอบกลับไปว่า "ผีเสื้อนั้นเป็นแมลงที่ปีกสีสวยสดใสอยู่ที่กลางหลัง รูปทรงของปีกนั้นโดดเด่น สะดุดตา หากท่านได้พบสักครั้งก็คงจะสามารถจดจำได้อย่างไม่ยากเย็น"

หลังจากนั้นไม่นาน เทวดาจึงได้ถามคำถามเดิมกับแมลงปอและผีเสื้อบ้าง

"พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าปีกนี้เป็นของผู้ใด?"

ทั้งแมลงปอและผีเสื้อต่างก็บอกว่าปีกนั้นเป็นของตน จึงทำให้เกิดความสงสัยแก่เทวดาเป็นอย่างมาก....

เทวดาจึงได้กล่าวว่า "ลักษณะรูปร่างของพวกเจ้าทั้งสองไม่มีความคล้ายคลึงกันสักเท่าไร ไม่น่าจะเป็นแมลงชนิดเดียวกัน จะมีปีกเหมือนกันราวกับถอดแบบมาได้ยังไง?... เมื่อสักครู่นี้มีแมลงตัวหนึ่งบอกเราว่า ปีกนี้เป็นของผีเสื้อ เราจึงอยากรู้ว่าเจ้าตัวใดกันแน่ ที่แท้จริงแล้วเป็นผีเสื้อ ให้บอกความจริงแก่เราเถิด..."

แมลงปอและผีเสื้อต่างก็อ้างว่าชื่อนั้นเป็นของตนทั้งสิ้น เทวดาจึงหาทางพิสูจน์ด้วยการบอกให้แมลงทั้งสองบินขึ้นไปบนท้องฟ้า ในขณะที่มีลมพัดแรง ผีเสื้อนั้นเมื่อบินขึ้นไปก็กางปีกแผ่ออกอย่างสวยงาม ในขณะที่ปีกที่อยู่บนกลางหลังของแมลงปอนั้นกลับร่วงหลุดและปลิวไปตามแรงของลม เทวดารู้สึกโกรธแมลงปอเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะแมลงปอพูดโกหกถึงสองหน เทวดากล่าวว่า แมลงปอนั้นไม่มีความซื่อสัตย์ในตนเอง และยังไม่มีความภูมิใจในตัวเองอีกด้วยหากทำผิดแล้วยอมรับผิดก็จะมีใครถือโทษโกรธเคือง แต่เมื่อทำผิดแล้วยังไม่ยอมรับผิด โกหกปิดบังซ้ำแล้วซ้ำเล่า ก็จะทำให้ผู้อื่นไม่ให้อภัยในสิ่งที่ได้ทำลงไป การทำผิดนั้นไม่ใช่เรื่องที่น่าอายเลยแม้แต่น้อย เพราะใคร ๆ ก็สามารถทำผิดได้ด้วยกันทั้งนั้น แต่การทำผิดโดยตั้งใจ และไม่รู้จักยอมรับนั้นเป็นเรื่องที่น่าอายที่สุด ยิ่งไปกว่านั้นแมลงปอยังได้ขโมยปีกมาจากแมลงตัวอื่น จึงทำให้แมลงตัวนั้นได้รับความเดือดร้อน ถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำเป็นอย่างมาก

เทวดาจึงลงโทษแมลงปอให้ได้รับบทเรียน และรู้จักสำนึกผิด โดยการไม่อนุญาตให้แมลงปอเข้ามาเที่ยวเล่นและดื่มกินน้ำหวานจากสวนแห่งนี้อีกและยังห้ามไม่ให้แมลงตัวอื่นๆ เข้าไปคุยเล่นกับแมลงปอ เพราะกลัวว่าจะทำให้แมลงตัวอื่นๆ ติดนิสัยที่ไม่ดีไม่มีความซื่อสัตย์มาจากแมลงปออีกด้วย ส่วนผีเสื้อนั้น เพราะไม่พูดโกหก และยังทำให้เทวดารู้ว่าที่จริงแล้วปีกนั้นเป็นผีเสื้อ เทวดาจึงรู้สึกพอใจเป็นอย่างมากและอนุญาตให้ผีเสื้อเข้ามาเก็บเกี่ยวน้ำหวานจากดอกไม้ในสวนได้ทุกเวลาและสามารถเก็บได้มากเท่าที่ต้องการอีกด้วย ในส่วนของผีเสื้อนั้น เพราะพูดแต่ความจริง มีความซื่อสัตย์ เทวดาจึงได้ให้พรหนึ่งประการตามที่ได้ให้สัญญาไว้ นั่นคือ ให้ผีเสื้อมีปีกที่มีสีสันสวยงามแบบนี้ตลอดไปตราบนานชั่วลูกชั่วหลาน และมีลวดลายแปลกใหม่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เพื่ออย่าเตือนถึงความงามของผีเสื้อให้ทุกคนได้เห็นถ้วนทั่วกัน หลังจากนั้นผีเสื้อจึงกลายเป็นที่รู้จักของแมลงทุกตัวในสวนแห่งนี้ ว่าเป็นแมลงที่มีความซื่อสัตย์และน่าคบหา จึงทำให้ผีเสื้อมีเพื่อนเพิ่มขึ้นอย่างมากมาย และทำให้สามารถใช้ชีวิตภายใต้ความร่มรื่นของสวนแห่งนี้ได้อย่างมีความสุขตลอดไป...

นิทานเรื่อง ปีกผีเสื้อ ได้จบลงไปแล้ว ข้อคิดที่ได้ในวันนี้คือ เมื่อทำผิดก็ควรสำนึกผิดและยอมรับผิด แต่หากทำผิดแล้วโกหกปิดบังซ้ำแล้วซ้ำเล่า ก็จะทำให้ความเดือดร้อนทั้งต่อตนเองและผู้อื่น รวมถ่วงทำให้ไม่ให้อภัยในสิ่งที่ทำลงไป สวัสดิ์ดีศัพ